

ἐλευσιν αὐτοῦ «**τούτου τοῦ Ἰησοῦ**», ὅστις ἀφῆκε τὴν δόξαν, ἣν εἶχε παρὰ τῷ Πατρὶ πρὶν γεῖναι ὁ κόσμος, καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος—ἐγένετο πτωχὸς ἵνα ἡμεῖς πλουτίσωμεν· αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ· ὅστις ἠγγέρθη πνεῦμα ζωοποιοῦν τὴν τρίτην ἡμέραν· αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις ἐφανερώσε τὴν **μεταλλαγὴν** αὐτοῦ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας—ὅτι, αὐτὸς **ΟΥΤΟΣ** ὁ Ἰησοῦς, ὅστις ἀνελήφθη μέλλει νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν. Ναί, εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὅστις ὑπέστη διπλὴν μεταλλαγὴν φύσεως—πρῶτον ἀπὸ τῆς πνευματικῆς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τοιαύτην, καὶ ἀκολούθως ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εἰς τὴν θείαν φύσιν. Αἱ μεταλλαγαὶ αὗται τῆς φύσεως δὲν μετέβαλον τὴν ἀτομικότητά του. Ἡ ταυτότης αὐτοῦ διετηρήθη, ὥς οἱ ἄγγελοι διαβεβαιοῦσιν ἡμᾶς οὕτως, εἴτε κατανοεῖται ἡ φιλοσοφία τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἴτε μὴ. Καίτοι δὲ δὲν μέλλομεν ἡμεῖς νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν πλέον κατὰ σάρκα (ὥς ἄνθρωπον); δέον ὁμῶς νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπερύψωσιν αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς τυγχάνει ἤδη θείας πνευματικῆς φύσεως κάτοχος, καὶ συνεπῶς ὀφείλομεν ν' ἀπεκδεχώμεθα τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὴν τοιαύτην μεταλλαγὴν καὶ ὑπερύψωσιν αὐτοῦ, καὶ μὴ λησμονῶμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος **ὁ πλήρης ἀγάπης Ἰησοῦς**, καὶ οὐχὶ μετελλεγμένος ἢ μεταβεβλημένος ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην. Αὐτὸς «οὗτος ὁ Ἰησοῦς» ὅστις, καίτοι ἐπ' τεσσαράκοντα ἡμέρας παρὼν μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, ἐθεάθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ μόνον, καὶ παρ' αὐτῶν ἀκόμη κατὰ σύντομα χρονικὰ διαστήματα, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις, ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ παρουσίᾳ, θέλει εἶσθαι τόσον ὁρατὸς εἰς τὸν κόσμον, ὅσον ἦτο κατὰ τὰς πρὸ τῆς ἀναλήψεώς του τεσσαράκοντα ἡμέρας. Δέον ἐπίσης νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι δὲν ἔρχεται ὅπως δώσῃ εἰς τὸν ὡς θυσίαν, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει πλέον χρεῖαν ἀνθρώπινου σώματος ἡτοιμασμένου διὰ θυσίαν (Ἑβρ. ι'. 5). Πάντα ταῦτα ἀνέκουσιν ἤδη εἰς τὸ παρελθόν. Ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἀποθνήσκει πλέον, ἀλλ' ἔρχεται ἤδη νὰ κυβερνήσῃ, εὐλογήσῃ καὶ ἀνυψώσῃ τὸ λελυτρωμένον ἀνθρώπινον γένος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν παρέσχεν ὡραιότητα τὴν εἰκόνα τοῦ τοῦ καθ' ὃν ἡ παρουσία αὐτοῦ μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ, εἰπών,

«ὥσπερ ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Ματθ. κδ'. 27). "Οἱ πλεῖστοι, μεταφράζοντες τὸ ἀνωτέρω χωρίον, λανθάνουσιν ἐκλαμβάνοντες τὴν λέξιν **ἀστραπὴ** ὑπὸ τὴν κοινῶς ἐν χρήσει σημασίαν τῆς λέξεως, ἐνῶ διὰ ταύτης ἐν τῷ χωρίῳ αὐτῷ ἐννοεῖται τὸ ἡλιακὸν φῶς, τοῦτο εἶναι καταφανές, καθ' ὅτι αἱ ἀναλαμπαὶ τῶν ἀστραπῶν δὲν ἐξέρχονται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ λάμπουσιν ἕως δυσμῶν· αὗται συνηθέστερον ἐξέρχονται ἀπὸ ἄλλων σημείων τοῦ ὀρίζοντος, σπανίως δέ, εἰ μὴ οὐδέποτε, ἡ ἀναλαμπὴ αὐτῶν διαπερᾷ καθαρῶς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἕως τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἐννοια, τοῦ παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν δοθέντος παραδείγματος, καὶ ἡ μόνη συμβιβαζομένη πρὸς τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἀφορᾷ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, ἣτις ἀμεταβλήτως ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν. Οὕτως ἄρα δεικνύεται ὅτι ἡ κατὰ τὴν κοινὴν σημασίαν ἐκδοχὴ καὶ μετάφρασις τῆς λέξεως **ἀστραπὴ**, ἐν τῷ ἐν λόγῳ χωρίῳ εἶναι ἐσφαλμένη, ὥς ἐπίσης καταφαίνεται ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τῶν αὐτῶν λόγων ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ (ιβ'. 24). "Ετερόν τι παράδειγμα τῆς παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν χρήσεως τῆς λέξεως **ἀστραπὴ** ἀπαντᾷ ἐν τῷ Λουκᾶ ια'. 36, ἐνθα αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ λύχνου, ἐν δὲ τῇ νεοελληνικῇ μεταφράσει τῆς Κ. Δ. μεταφράζεται «**λάμψις**». Ἐσφαλμέναι ἰδέαι περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως καὶ ἀποκαλύψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, βαθέως ἐντετυπωμέναι εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰδίως τῶν μεταφραστῶν, ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν πλάνην ταύτην νὰ ἐκλάβωσι καὶ μεταφράσωσι τὴν λέξιν **ἀστραπὴ** ὥς σημαίνουσιν ἀστραπὴν κυριολεκτικῶς. Οἱ τοιοῦτοι ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ Κύριος ἤθελεν ἀποκαλυφθῇ αἰφνηδίως, ὥς λάμψις ἀστραπῆς, καὶ οὐχὶ βαθμιαίως, ὥς τὸ ὑποφῶσκον φῶς τοῦ ἡλίου. Πόσον ὠραία ὁμῶς εἶναι ἡ μεταφορὰ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὥς ἐξεικονίζουσα τὴν βαθμιαίαν ἀνατολὴν τῆς ἀληθείας καὶ μακαριότητος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ! Ὁ Κύριος ἡμῶν συνταντίζει μετ' ἑαυτοῦ, ἐν τῇ τοιαύτῃ μεταφορᾷ, τοὺς νικῶντας, λέγων, «Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμπωσιν ὥς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασι-

λεία τοῦ Πατρὸς αὐτῶν» ὁ δὲ Προφήτης, ποιούμενος χρῆσιν τοῦ ἰδίου παραδείγματος, ἐπάγει, «Ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης θέλει ἀνατείλει μὲ ἴασιν ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ. Ἡ ἀνατολὴ εἶναι **βαθμιαία**, ἀλλ' ἐπὶ τελους ἢ πλήρης καὶ καθαρὰ λάμψις θέλει διαπαντὸς ἐκδιώξει τὴν σκοτίαν τοῦ κακοῦ, τῆς ἁμαθίας, τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ ἀτελής, ἀφ' ἑτέρου, μεταφράσις τῆς λέξεως **παρουσία** συντέτεινεν ὅπως ἐπισκοπισθῇ ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου· διότι, καίτοι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νεοελληνικῇ μεταφράσει ἡ λέξις παρατίθεται ὡς ἔχει ἐν τῷ ἀρχετύπῳ κειμένῳ, εἰς ἄλλας ὁμως μεταφράσεις ἢ ἐρμηνείας αὕτη ἀναγράφεται ὡς σημαίνουσα «ἔλευσις» ἢ «ἄφιξις» (ὡς ἐπὶ παραδείγμ. ἐν τῇ ἐν χρήσει Ἀγγλικῇ μεταφράσει, τῇ μεταφράσει τοῦ Rotherham, κλπ.), Ἡ λέξις **παρουσία** σημαίνει μὲναλλοιώτως προσωπικὴν παρουσίαν τινὸς ἐλθόντος ἤδη ἢ ἀφιχθέντος, καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ἢ ἐξηγητῇ αὕτη ὡς σημαίνουσα ἢ ἐννοοῦσα ἄλλο τι. Τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν, λοιπόν, ἐδάφιον διδάσκει δι' ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὑποφώσκει βαθμιαίως, οὕτω θέλει φανερωθῇ ἢ ἀποκαλυφθῇ καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν διὰ τῆς ρηθείσης εἰκόνης διακήρυξιν ταύτην ὁ Κύριος ἡμῶν συνώδευσε διὰ λόγων προτροπῆς, ὅπως προφυλάξῃ ἡμᾶς ἀπὸ πλανῶν τινων, αἵτινες μέλλουσι νὰ προβάλλωσι κατὰ τὸν χρόνον τῆς δευτέρας ἐλεύσεώς του, σκοποῦσαι ν' ἀποπλανήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. «Ἴδου προεῖρηκα ὑμῖν. Ἐὰν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν, Ἴδου ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστὶ, μὴ ἐξέλθῃτε. Ἴδου ἐν τοῖς ταμείοις μὴ πιστεύσητε ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ [ἢ λάμψις τοῦ ἡλίου] ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ [βαθμιαίως] φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἐστὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» Οὕτως ὁ Κύριος ἡμῶν καθιστᾷ ἡμᾶς προσεκτικοὺς κατὰ δύο πλανῶν, οἵτινες γοργῶς προάγονται καὶ αὐξάνουσι ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν. Ἡ μία τούτων εἶναι ἡ ἀξίωσις ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει ἐλθεῖ ἐν σαρκί, εἰς τὴν ἔρημον τῆς Παλαιστίνης· οὕτω δὲ πιστεύοντες πλεῖστοι μετέβησαν ἐκεῖ, καὶ ἀναμένουσι νὰ ἴδωσι τὸν Κύριον ἐν τῇ σαρκί, μετὰ τῶν σημείων τῶν ἡλων, ὡς ὅτε ἔσταυ-

ρώθη. Προσμένοντες δ' αὐτὸν οἱ τοιοῦτοι ὡς ἦτο, καὶ οὐχὶ «καθώς ἐστὶ», πλανῶνται σοβαρῶς, καὶ τυφλώττουσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλουν. Αἱ ψευδεῖς δ' αὐταὶ προσδοκίαι ἄγουν τοὺς τῆς ρηθείσης τάξεως νὰ ἐρμηνεύωσι κατὰ γράμμα τοὺς λόγους τοῦ προφήτου (Ζαχαρ. ιδ . 4), «Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ θέλουσι σταθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν, κλπ., * Τετυφλωμένοι ὑπὸ τοιούτων ἐσφαλμένων προσδοκιῶν, δὲν βλέπουν οἱ «πόδες», ἐν τῷ ἐν λόγῳ χωρίῳ, εἰσὶ μεταφορικοὶ τοιοῦτοι, ὡς ἐπίσης ἐν τοῖς ἐξῆς, Ψαλμ. . α'. 12. Ἦσα. νβ'. 7. Ψαλμ. η'. 6 ρί. 1. Ἐφεσ. στ': 15. Δευτερν. λγ'. 3, καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα χωρία. Ἐὰν ἐγνώριζον τί πρεπεὶ νὰ προσδοκῶσι, δὲν ἤθελον μεταβῇ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἵνα ζητήσωσι τὸν ἀνθρώπον Χριστὸν Ἰησοῦν διότι ὁ ὑπερένδοξος Βασιλεὺς ἐρχεται ὡς τὸ ἡλιακὸν φῶς, καθιστῶν τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν καὶ ἐπιδρασιν ἐπαισθητὴν ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου, Ἐπομένως, «Μὴ ἐξέλθῃτε».

«Ἐὰν εἴπωσιν ὑμῖν, Ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις, «μὴ πιστεύσητε»· ὁ Πνευματισμός, ἔτοιμος πάντοτε ὅπως ἐξαπατήσῃ δι' ἀπομιμήσεων, καὶ πάντοτε ἔτοιμος νὰ χρησιμοποιήσῃ προηγούμενας καὶ ἀνεγνωρισμένας ἀληθείας ὡς ἔνδυμα φωτὸς (Β'. Κορινθ. ια . 13, 14), δὲν ἐδίστασε νὰ διακηρύξῃ ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς περίοδον μεταβολῆς τῆς ἐνεστώσης οἰκονομίας, εἰς τὴν ἀνατολὴν ἐνδόξου τινὸς αἰῶνος. Μεταξὺ ἄλλων τοιούτων ἀξιώσεων, τινὲς τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ διδάσκουσιν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι παρῶν, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, μετ' οὐ πολὺ, θέλουσι δίδει ἐπικοινωνίας καὶ συνεντεύξεις μετὰ πνευμάτων, ἐν ταῖς ὁποῖαις θέλουσι προφασίζεσθαι ὅτι δύνανται νὰ δείξωσιν αὐτὸν «ἐν τοῖς ταμείοις», ἐν τοῖς μυστικοῖς θαλάμοις. Ἐὰν ποτε ἡ πλάνη ἤθελε παρουσιάσῃ ἑαυτὴν ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην ἢ ἄλλην; ὡς ἐνθυμηθῶμεν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ ὡς ἀποκρούσωμεν πάσας τὰς

Σημ. Μεταφρ * Ὁρα τὴν ἐξήγησιν τῆς προφητείας ταύτης Σὺς τὸν Δ'. τόμον τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου, καὶ τῆς Γερμανικῆς αὐτοῦ μεταφράσεως, (κεφ. ΙΓ'. σελ. 649). Ἡμεῖς θὰ δοσώμεν τὴν ἐννοιαν τοῦ χωρίου, μετὰ καὶ ἄλλων δυογοήτων τοιούτων, προσεχῶς.

τοιαύτας ἀξιώσεις ὡς ψευδεῖς, γνωρίζοντες· ὅτι δὲν θὰ ἀποκαλύψῃ οὕτω τὴν ἐαυτοῦ παρουσίαν, ἀλλ' ὡς «ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου» προβάλλει βαθμιαίως, οὕτω «θέλει ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης μὲ ἴασιν ἐν τοῖς πτέρυξιν αὐτοῦ».

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΕΝ ΤΩ ΘΕΡΙΣΜΩ

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι λίαν ἀκριβῆς περὶ τὰς ἐκφράσεις : γεγονὸς, τὸ ὁποῖον ὑπεριμᾷ μεγάλως τὴν ἀξίαν αὐτῆς καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν περὶ τῆς ἀληθείας ἀκριβῆ φρασεολογίαν. Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, ἐν τῇ κοινῶς ἐν χρήσει ἀγγλικῇ μεταφράσει ἡ λέξις «come» ἔρχομαι, χρησιμοποιεῖται πρὸς μετάφρασιν τριάκοντα δύο ὅλων Ἑλληνικῶν λέξεων, ἐκάστη τῶν ὁποίων κέκτεται λεπτήν τινα σκιὰν διαφορᾶς. Παραδείγματα : ἐφίστημι, σημαίνει ἐπέρχομαι ἢ καταφθάνω, ὡς εἰς Λουκ. κα'. 34 — «αἰφνῆδιος ἐπιστῇ (ἐπέλθει) ἐφ' ὑμᾶς. Συνέρχομαι, σημαίνει συναθροίζεσθαι, ὡς εἰς Α' . Κορινθ. ια'. 18 «ὅταν συνέρχησθε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ». Προδέρχομαι, σημαίνει πλησιάζω ἢ ἔρχομαι πρὸς τινα, ὡς εἰς Ἑβρ. δ'. 16. «προσερχόμεθα οὖν (ὡς πλησιάζωμεν) μετὰ παρηγοίας»· ἦκω, σημαίνει φθάνω ἢ ἔχω ἔλθει, ἢ ἦλθον, ὡς ἐὰν ἡ πρᾶξις τῆς ἐλεύσεως ἦν γεγονὸς τετελεσμένον, — οὕτως ἐν Ἰωάν. β'. 4 «οὐπω ἦκει ἡ ὥρα μου». Ἐνίστημι, σημαίνει εἶμαι παρὼν, οὕτω δὲ καὶ μεταφράζεται, ἐξαιρέσει δύο περιπτώσεων, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νεοελληνικῇ μεταφράσει τοῦ Βάμβα, ἐνθα μεταφράζεται «ἐλθεῖ»: Β' . Τιμοθ. γ'. 1, — «ἐνδοτὴ δονται (θὰ εἶνε παρόντες) καιροὶ χαλεποὶ», καὶ εἰς Β Θεσσαλ. β'. 2, ἐνθα ἀναγράφεται «ἐπληθίσασεν» «ἐνέστηκεν (εἶναι παροῦσα) ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου». Ἐπίσης παρουσία σημαίνει, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, τὴν προσωπικὴν τινος παρουσίαν, καὶ οὐδέποτε δέον νὰ ἐννοῇται ὡς σημαίνουσα ἔλευσιν, ὡς πολλάκις ἐκλαμβάνεται, καὶ μάλιστα μεταφράζεται ὡς σημαίνουσα ἔλευσιν ἐν τῇ κοινῶς ἐν χρήσει Ἀγγλικῇ ε ὁδοῖ τῆς Κ. Δ., ἐνθα δις μόνον ἀναγράφεται ὁρθῶς ὡς παρουσία, δηλ. εἰς Β' . Κορινθ. ι'. 10. Φιλιπ. β'. 12: Πᾶσαι ὁμῶς αἱ ἀνατεθεωρημέναι ἐκδόσεις ἀναγράφουσιν

τὴν λέξιν μὲ τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν, τ. ἔ. παρουσία (Presence), παντοῦ ὅπου αὕτη ἀπαντᾷ.

Εἰς διὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἶναι αἱ δύο Ἑλληνικαὶ λέξεις ἡκω καὶ παρουσία, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς δευτέρας τούτων καθότι ἡ ὀρθὴ κατανόησις τῆς σημασίας τῶν λέξεων τούτων ἐπιχέει φῶς ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπανόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διὰ τῶν ἐδαφίων ἐν οἷς αἱ λέξεις αὗται ἀπαντῶσιν, ἐνῶ ἡ κοινὴ ἀλλ' ἐσφαλμένη ἐξήγησις τῆς ἐλεύσεως ἐπισκοτίζει τὸ ζήτημα ὅπερ ἀκριβῶς ἔδει νὰ διαφωτίζη.

Μὲ τὴν ὀρθὴν λοιπὸν ἀντίληψιν τῆς ἐννοίας τῆς παρουσίας ὑπ' ὅψιν, — οὐχὶ ὡς σημαινούσης ἔλευσιν, ὡς νὰ ἔρχηται καθ' ὁδόν, ἀλλὰ τὴν παρουσίαν τινὸς κατόπιν ἀφίξεως αὐτοῦ — ὥς ἐξετάσωμεν χωρία τινὰ ἐν οἷς γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως ταύτης. Ἐκ τούτων δὲ θὰ μάθωμεν ὅτι ἡ παρουσία δὲν ἐπάγεται ἀναγκαίως καὶ τὴν ὄρασιν ἢ θέαν τοῦ παρόντος προσώπου, ἀλλ' αὕτη ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων παρόντων μὲν ἀλλ' ἀοράτων. Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, οἱ ἄγγελοι, ὡς πνευματικαὶ ὑπάρξεις δύνανται νὰ εἶναι παρόντες μεθ' ἡμῶν, καὶ ἐν τούτοις νὰ διατελῶσιν ἀόρατοι, ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο παρὼν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ συχνάκις μετὰ τῶν μαθητῶν, κατὰ τὰς μετὰ τὴν ἀνάστασιν του τεσσαράκοντα ἡμέρας, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ διατελῇ ὁρατὸς εἰς τὸν κόσμον, ἐξαιρέσει κατὰ τὰς ὀλίγας καὶ συντόμους περιστάσεις εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ μόνον, τὰς ὁποίας ἤδη ἀνεφέρομεν. Αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἦσαν ἡμέραι τῆς παρουσίας αὐτοῦ τόσον πραγματικῶς, ὅσον ἦσαν τὰ προηγηθέντα τριάκοντα τρία καὶ ἥμισυ ἔτη.

Ἐν τῇ μετὰ τῶν μαθητῶν ὁμιλίᾳ, ἣτις προηγήθη τῆς παρ' αὐτῶν ἐν Ματθ. κδ. 3 ἐρωτήσεως, ὁ Κύριος ἡμῶν εἶχε προείπει αὐτοῖς τὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ, καὶ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα, μέχρι καιροῦ καθ' ὃν οὗτοι γηθοσύνης ἠθελον ἀναγνωρίσει αὐτὸν ὡς τὸν ἑαυτῶν Μεσσίαν, καὶ εἰπεῖ, «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος». Εἶχεν εἶπει εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὅτι ἠθελεν ἀπέλθει καὶ ἔλθει πάλιν ὅπως παραλάβῃ αὐτοὺς εἰς ἑαυτόν. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐκά-

λεσε «θερισμὸν», ἡ συντέλειαν τοῦ αἰῶνος, εἶχε δὲ προεῖπει αὐτοῖς περὶ μέλλοντός τινος «θερισμοῦ», ἐν τῷ καιρῷ τῆς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας (Ματθ. θ'. 37, 38. ιγ'. 39, 40). Οὗτοι, ἔχοντες ἀναμφιβόλως ὑπ' ὄψιν δι' ὀλίγοι ἀνεγνώρισαν αὐτὸν ὡς τὸν Χριστὸν, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἔλευσιν, ἠθέλον νὰ γνωρίζωσι πῶς ἠθέλεν ἀναγνωρισθῇ θεικῶς κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν—ἐλπίζοντες, πιθανῶς, δι' αὕτη ἠθέλε λάβει χώραν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτῶν. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ ἐρώτησίς των, «Τί τὸ σημεῖον [ἢ ἔνδειξις] τῆς σῆς παρουσίας καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος ; »

Ἐξ αἰτίας τῆς τάσεώς των ὅπως ἀναμίσξωσι τὰ τελευταῖα γεγονότα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, ἡ θερισμοῦ, μετὰ τοῦ τότε μέλλοντος «θερισμοῦ», ἡ συντελείας τῆς Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας, ὁ Κύριος ἡμῶν παρέσχεν αὐτοῖς ὅλως λεπτομερεῇ ἐκθέσιν τῶν γεγονότων, ἅτινα ἔδει νὰ μεσολαβήσωσι, ὑπαινοσόμενος μὲν παρέλευσιν σημαντικῆς τινος χρονικῆς περιόδου μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐποχῶν, πλὴν οὐδεμίαν σαφῇ ἰδέαν δώσας περὶ τῆς διαρκείας ταύτης· διότι καὶ αὐτὸς ἀκόμη δὲν ἐγνώριζε τότε πόσον ἡ περίοδος αὕτη ἠθέλε διαρκέσει - Μάρκ. ιγ'. 32.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐν τοῖς ἑδαφίοις 1 ἕως 14 καλύπτει ὁλόκληρον τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου· οἱ δὲ ἐν τοῖς ἑδαφ. 15 ἕως 22 λόγοι αὐτοῦ ἔχουσι διπλὴν τὴν ἐφαρμογὴν — κατὰ γράμμα εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, καὶ μεταφορικῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, τοῦ ὁποίου ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν ἦτο σκιά. Τὰ χωρτα 23—26 περιλαμβάνουσι λόγους προειδοποιήσεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ψευδοχρίστων, καὶ εἰς τὸ ἑδάφ. 27 φθάνει εἰς τὴν ἐρώτησίν των περὶ τῆς παρουσίας του. καὶ διακηρύττει : «Ὡςπερ ἡ ἀστραπὴ [ἢ λάμψις τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου] ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου παρουσιάζεται στιγμιαίως, πλὴν συνάμα ἀθορύβως· διακρίνεται δὲ παρ' ἐκείνων οἵτινες ἐξυπνώσι πρῶτοι.

Αφίνοντες ἄλλας ἐν τῷ μεταξὺ λεπτομερείας τῆς ὁμιλίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν δι' ἐξέτασιν εἰς τὴν προσήκουσαν αὐταῖς

θέσιν, θέλομεν ἐξετάσει τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν των, περὶ τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἐν τοῖς ἔδαφ, 37 καὶ 39, ἔνθα λέγει : « Ὡσπερ γὰρ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. » Παρατηρήσατε ἐνταῦθα ὅτι ἡ σύγκρισις δὲν εἶναι μεταξὺ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Νῶε καὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, οὐδὲ μεταξὺ τῆς ἐλεύσεως τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Τὸ ζήτημα ἐντεῦθεν δὲν εἶναι περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Νῶε, οὐδὲ περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν· διότι, ὡς ἤδη ἐξηγήθη, παρουσία δὲν σημαίνει ἔλευσις, ἀλλ' ἡ λέξις ἐννοεῖ κυριολεκτικῶς παρουσίαν τινός. Ἡ ἀντίθεσις, ὅθεν, εἶναι μεταξὺ τοῦ χρόνου τῆς παρουσίας τοῦ Νῶε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ του «πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ» καὶ τοῦ χρόνου τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν, πρὸ τοῦ πυρὸς—πρὸ τῆς ἐσχάτης θλίψεως τῆς Ἡμέρας τοῦ Κυρίου, μετὰ τῆς ὁποίας λήγει ὁ παρὼν αἰὼν.

Καίτοι· δὲ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν κακοὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ θὰ εἶναι κακοὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν, πρὶν τὸ φλέγον πῦρ τῆς θλίψεως ἔλθει ἐπ' αὐτῶν, ἐντούτοις τοῦτο δὲν εἶναι τὸ σημεῖον τῆς συγκρίσεως ἢ ὁμοιότητος περὶ οὗ ὁμιλεῖ ὁ Κύριος ἡμῶν· διότι ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ κακία διετελεῖ ἐν τῇ ἀκμῇ της καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς. Τὸ σημεῖον τῆς παραβολῆς καὶ συγκρίσεως ἐκτίθεται σαφῶς, θέλει δ' εὐκόλως γέινει καταφανὲς ἐὰν ἀναλύσωμεν τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν χωρίον μᾶλλον κριτικῶς : Οἱ ἄνθρωποι, ἐξαιρέσει τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ Νῶε, ἠγνόουν περὶ τῆς ἐπερχομένης θυέλλης, καὶ ἠπίσταντο εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Νῶε καὶ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἐπομένως «οὐκ ἔγνωνσαν»· τοῦτο δὲ εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ παραληλισμοῦ. «Οὕτως ἔσται καὶ ἡ ΠΑΡΟΥΣΙΑ τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». Οὐδεὶς ἐκτὸς τῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ θέλει πιστεύσει ἐνταῦθα· οἱ λοιποὶ «δὲν θὰ γνωρίσωσι» μέχρις οὗ ἡ κοινωνία, ὡς ἤδη τυγχάνει διωργανωμένη, ἀρχίσῃ νὰ τίκηται ἐκ τῆς σφοδρᾶς θερμότητος τοῦ καιροῦ τῆς θλί-

ψεως, τῆς ἤδη ἐπικειμένης. Ταῦτα δὲ ἐπεξηγοῦνται διὰ τῶν λόγων, «ὥς ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ γαμίζοντες [ὁ δὲ Λουκᾶς (ιβ' . 28) ἐπιπροσθέτει «ἐφύτευον οἰκοδόμουν», ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθεν ὁ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ οὐκ ἔγνωσαν.... οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». Ἐν τῷ καιρῷ, λοιπὸν, τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν προχωρεῖ τρώγοντες, πίνοντες, φυτεύοντες, οἰκοδομοῦντες, νυμφευόμενοι καὶ νυμφεύοντες—τὰ ὅποια πάντα δὲν ἀναφέρονται ὡς ἐφάμαρτοι πράξεις, ἀλλ' ὡς ἐνδείξεις τῆς ἀγνοίας αὐτῶν περὶ τῆς παρουσίας Του, καὶ περὶ τῆς θλίψεως, ἣτις μέλλει νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου. Αὕτη, λοιπὸν, εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν μαθητῶν, — Τί τὸ σημεῖον [ἡ ἐνδείξεις] τῆς σῆς παρουσίας καὶ συντελείας ἢ θερισμοῦ τοῦ αἰῶνος ; Κατ' οὐσίαν, λέγει ὡς ἐξῆς : Οὐδὲν σημεῖον θέλει ὑπάρξῃ διὰ τὰ πλήθη τοῦ κόσμου· οὗτοι δὲν θέλουσι γνωρίσει περὶ τῆς παρουσίας μου καὶ τῆς νέας μεταβατικῆς περιόδου ἢ ἀλλαγῆς τῆς οἰκονομίας. Μικρὸς τις ἀριθμὸς ἀνθρώπων μόνον θέλει γνωρίσει, καὶ οὗτοι θέλουσι διδαχθῇ περὶ τούτου παρὰ Θεοῦ (κατὰ τρόπον μὴ ἐξηγούμενον ἐνταῦθα), πρὶν ὑπάρξῃ σημεῖον (ἐνδείξεις), τὸ ὅποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ὁ κόσμος.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ ἀφήγησις τῆς ἰδίας διμιλίας (Λουκ. ιβ' . 26—29), καίτοι μὴ ἐκτιθεμένη διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων, εἶναι ἐν τελείᾳ πρὸς τὰ προεκτεθέντα ἁρμονία· ὁ Λουκᾶς δὲν ἀναφέρει τὴν λέξιν παρουσία, ἀλλ' ἐκφράζει τὴν ἰδίαν σκέψιν λέγων· Καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου—ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Οὐχὶ πρὸ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, οὐδὲ μετὰ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν [κατὰ τὴν διάρκειαν] ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ, οἱ ἄνθρωποι θέλουσι τρώγει, πίνει, ὑπανδρεύεσθαι, ἀγοράζει, πωλεῖ, φυτεύει καὶ οἰκοδομεῖ Αἱ Γραφικαὶ αὗται μαρτυρίαι, λοιπὸν, μαρτυροῦσι σαφῶς διὸ ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει εἰσθαι παρὼν κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρόντος

αἰῶνος, διατελῶν ἐντελῶς ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἄόρατος εἰς αὐτούς.

Καίτοι δὲ δὲν θέλει εἶσθαι πλέον κατακλυσμὸς διὰ τὰ φθείρη τὴν γῆν (Γένσ. θ' . 11), εἶναι γεγραμμένον διὰ πᾶσα ἡ γῆ θὰ καταναλωθῇ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ ξήλου τοῦ Θεοῦ (Σοφον· γ' . 8). — καὶ ἐν ἑκατέρᾳ τῶν περιπτώσεων τούτων δὲν ἐννοεῖται ἡ φυσικὴ γῆ κατὰ γράμμα, ἀλλ' ἡ ἐν ἀμφοτέραις ταύταις ὑφισταμένη τάξις τῶν πραγμάτων. Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν περιπτώσεων αὐτῶν ἡ κατανάλωσις ἐπετελέσθη διὰ τοῦ πνιγμοῦ πάντων ἀνθρώπων, ἐξαιρέσει τῆς οἰκογενείας τοῦ Νῶε ἐν τῇ τελευταίᾳ διὰ τῆς καύσεως τῶν πάντων, ἐκτὸς τῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ συμβολικῷ πυρὶ, τῇ μεγάλῃ θλίψει τῆς Ἡμέρας τοῦ Κυρίου. Τὰ πιστὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ θέλουσιν καταξιωθῆναι ἐκφύγῃσι πάντα τὰ ἐπερχόμενα ἐπὶ τῆς γῆς (Λουκ. κα' 36), οὐχὶ ἀναγκαίως διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως αὐτῶν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλὰ καθιστάμενοι πιθανῶς πυρασφαλεῖς, ὡς ἐν τῷ τυπικῷ παραδείγματι τῶν τριῶν Ἑβραίων, οἵτινες περιεπάτουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς ἐπταπλασίως ἐκεκαυμένης, καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν ὁποίων δὲν ἦτο οὐδὲ ὁσμὴ πυρός, διότι εἰς ὁμοίους μὲ Υἱὸν Θεοῦ ἦτο παρῶν, ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν — Δανλ. γ' 19 — 25.

Θέλομεν ἤδη ἐξετάσει ἕτερα Γραφικὰ χωρία ἅτινα διδάσκουσιν διὰ πλείστοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θέλουσιν ὅλως ἀγνοεῖν, ἐπὶ τινι καιρὸν, περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ περὶ τοῦ «Θερισμοῦ» καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς μὲν εἶναι πράγματι παρῶν, τὸ δὲ ἔργον τοῦ θερισμοῦ προχωρεῖ.

Τὰ τελευταῖα ἐδάφια τοῦ κδ' κεφ. τοῦ Ματθαίου, ἀπὸ τοῦ 42 ἐδαφίου καὶ ἐφεξῆς, εἶναι λίαν σημαντικά. Εἰς τὸ 39ον ἐδάφιον ὁ Κύριος ἡμῶν ὑπέδειξεν αὐτοῖς διὰ ὃς κόσμος δὲν ἤθελε γνωρίζει περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· ἤδη δὲ προειδοποιεῖ τοὺς ἀληθεῖς μαθητάς του ὅτι, ἐὰν μὴ γρηγορῶσι, καὶ οὗτοι ἐπίσης θὰ διατελῶσιν ἐν σκότει καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ. Λέγει ὁθεν, «Γρηγορεῖτε οὖν διὰ ὅτι οὐκ οἰδατε ποίᾳ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος ὑμῶν ἔρχεται». Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἀνέμενον κλέπτην εἰς ὥρισμένον

τινὰ καιρὸν, ἤθελον μένει ἄγρυπνοι ὥστε νὰ μὴ καταληφθῶσιν ἐξ ἀπροόπτου : οὕτω καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ εἰσθαι διηνεκῶς ἄγρυπνοι, πάντοτε ἔτοιμοι, καὶ πάντοτε γρηγοροῦντες, διὰ τὴν πρώτην ἀπόδειξιν καὶ μαρτυρίαν τῆς ἐμῆς παρουσίας. Εἰς ἀπάντησιν δὲ πρὸς τὴν ἐρώτησίν σας, «Πότε ταῦτα ἔσται;» Σᾶς λέγω ἀπλῶς νὰ ἀγρυπνῆτε καὶ γίνεσθε ἔτοιμοι· ὅταν δ' ἀφιχθῶ, ὅταν θὰ εἶμαι παρών, θέλω ἀνακοινῶσαι τὸ γεγονός αὐτὸ πρὸς πάντας τοὺς γρηγοροῦντας καὶ πιστοὺς, καὶ ἐκεῖνοι μόνον θὰ δικαιοῦνται νὰ γνωρίσωσι. Πάντες οἱ λοιποὶ ἀνάγκη νὰ εἶναι εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, καὶ δεῖον νὰ διδαχθῶσι μετὰ τοῦ κόσμου καὶ ὥς μέλλει νὰ διδαχθῇ ὁ κόσμος—μέσω τῆς θλίψεως.

«Τίς ἄρα [κατὰ τὸν «θερισμὸν»] ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος ὃν καταστήσῃ * ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς οἰκειείας αὐτοῦ, τοῦ δοῦναι αὐτοῖς τροφήν ἐν καιρῷ; μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἔλθων ὁ Κύριος αὐτοῦ εὐρήσει οὕτω ποιοῦντα ἄμην λέγω ὑμῖν ὅτι ἐπὶ πᾶσιν τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν» — πᾶσαι αἱ εὐρεῖαι ἀποθῆκαι τῶν πολυτίμων ἀληθειῶν θέλουσιν ἀνοιχθῇ εἰς τοὺς τοιοῦτους πιστοὺς δούλους, ὅπως ὀπλίσωσιν, ἐφοδᾷσιν καὶ θρέψωσι τὴν ὅλην οἰκογένειαν τῆς πίστεως.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ καρδιά τοῦ δούλου δὲν εἶναι εὐθεῖα, θὰ εἴπῃ, βραδύνει ὁ Κύριος [δὲν ἔφθασεν εἰσεῖτι], καὶ θὰ τύπῃ [ἀντιμάχεται, ἀντιλογῇ πρὸς] τοὺς συνδούλους αὐτοῦ [τοὺς διαφωνοῦντας πρὸς αὐτόν, καὶ ἐπομένως τοὺς φρονοῦντας καὶ κηρύττοντας τὸναντίον—ὅτι ὁ Κύριός μου δὲν βραδύνει, ἀλλ' ἦλθεν, εἶναι παρών], ὁ τοιοῦτος ἐνδέχεται νὰ ἐσθίῃ καὶ πίνῃ μετὰ τῶν μεθυόντων [μεθυσθῇ ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου]· ἀλλ' ὁ Κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου θέλει ἔλθῃ [ἥξει—θὰ ἀφιχθῇ] καθ' ἣν ἡμέραν ὁ δοῦλος δὲν προσμένει αὐτόν, καὶ καθ' ἣν ὥραν δὲν ἥξεύρει, καὶ θέλει ἀποχωρίσει αὐτόν [ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι εἰς ἐκ τῶν δούλων. χαίρων τὸ προνόμιον νὰ δίδῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν τροφήν ἐν

* Τὰ χειρόγραφα Συναϊτικὸν καὶ Βατικανικὸν ἀναγινώσκουσι καταστήσει ἀντὶ κατέστησε.

καιρῷ], καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ θέλει θέσει μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. [Καίτοι μὴ ὢν οὗτος ὑποκριτῆς, ἀλλὰ γνήσιος δοῦλος, ὡς ἄπιστος ὁμῶς καὶ κοσμικῶς ὑπερβεβαρυμένος, δεόν νὰ ἔχη τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ ἐπὶ τῆς Βαβυλῶνος ἐπερχομένῃ ἀμηχανίᾳ καὶ θλίψει], «ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων».

Προσεκτικῇ τῶν προεκτεθέντων ἐξέτασις σαφῶς διδάσκει ἡμᾶς ὅτι, ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος αἰῶνος, θέλει ὑπάρχει τάξις τις ἀνθρώπων ἀρνούμενων ὅτι ὁ Κύριος εἶναι **παρὼν** (μὴ ἀρνούμενων μὲν ὅτι μέλλει ποτὲ νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' ἀρνούμενων ὅτι ἤλθε). καὶ τυπτόντων καὶ τραχέως ἀντιτεινόντων κατ' ἐκείνων ἐκ τῶν συνδούλων των, οἵτινες ἐπόμενον εἶναι ὅτι διδάσκουσι τὸ ἀντίθετον—ὅτι δηλ. ὁ Κύριος ἤλθε· τίς εἶναι ὁ πιστός, ὁ εἰλικρινῆς δοῦλος, καὶ τίς ὁ πλανώμενος, τοῦτο σαφῶς ἐκτίθεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὁ πιστὸς δοῦλος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος θέλει εὔρει δίδοντα «τροφὴν» ἐπὶ καιρῷ, θέλει ἀννυφωθῇ καὶ θέλει δοθῇ εἰς αὐτὸν ὑπεριτέρα ἐπιστάσις ἐπὶ τῆς ἀποθήκης τῆς ἀληθείας, μετὰ περισσῆς ἰκανότητος ὅπως προσάγῃ ταύτην εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς πίστεως· ἐνῷ ὁ ἄπιστος δοῦλος θέλει βαθμηδὸν ἀποχωρισθῇ, καὶ ἐλκυσθῇ εἰς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον στενοτέραν συμπάθειαν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ἢ τῶν ἐπαγγελλομένων τὸν πιστόν. Σημειώσατε δὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἄπιστος ἀποκόπτεται, ἢ ἀποχωρίζεται οὕτω, καθ' ὃν χρόνον αὐτὸς δὲν ἠξεύρει—ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερисμοῦ—ὅποτε φ' Κύριος αὐτοῦ εἶναι πράγματι παρὼν, καὶ ἀγνοούμενος παρ' αὐτοῦ, ἐκζητῶν καὶ συνάγων τὰ πολύτιμά του.—Ματθ. ιγ' 30, Ψαλμ. ν'. 5, Μαλαχ. γ'. 17, Ματθ. κδ'. 31.

Μακρολογοῦμεν ἐνταῦθα, ἵνα δείξωμεν ἀπλῶς ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῶν μαθητῶν περὶ σημείων καὶ τεκμηρίων ἐν σχέσει πρὸς τὴν δευ. ἐραν αὐτοῦ **παρουσίαν**, ἐδίδαξεν ὅτι οὔτε ὁ κόσμος οὔτε οἱ μὴ πιστοὶ δοῦλοι ἠθέλον γινώριζει περὶ ταύτης, μέχρις οὔ τὸ σφοδρὸν πῦρ τῆς θλίψεως ἀρχίσῃ. Οἱ δὲ πιστοὶ τοιοῦτοι προδήλως θέλουσιν ἴδει αὐτὸν παρόντα ἀπλῶς διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως—διὰ μέσου τῶν Γραφῶν, αἵτινες

προεγράφησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν, ὅπως κατανοῶνται ὅταν ὁ πρὸς τοῦτο καιρὸς ἐπιστῇ. Αἱ παροῦσαι ἀλήθειαι, ἐπὶ οἵουδήποτε ζητήματος, ἀποτελοῦσι μέρος τῶν «ἀγαθῶν αὐτοῦ», καὶ τῶν νέων καὶ παλαιῶν θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἡμῶν ἔχει ἐναποθηκεύσει δι' ἡμᾶς, καὶ ἤδη παρέχει αὐτοὺς εἰς ἡμᾶς δωρεὰν—Ματθ. κδ'. 45—47.

Ἐνῷ δὲ τοιοῦτοτρόπως, διὰ προορηθειῶν ἐνδείξεων, ὁ Κύριος ἠφοδίασεν ἀφθόνως τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως ἱκανώσῃ αὐτὴν νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἂν καὶ δὲν ἔμελλε νὰ ἴδῃ αὐτὸν μὲ τὸν φυσικὸν ὀφθαλμόν, ἀφ' ἑτέρου ὁμοῦ προειδοποίησεν ἡμᾶς ἐπιμελῶς ἐξίσου περὶ τῶν πλανῶν αἰτινες ἤθελον ἐγερθῇ — πλανῶν αἰτινες ἤθελον παρίστασθαι τόσον εὐλογοφανεῖς ὥστε νὰ πλανήσωσιν εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν τὸ τοιοῦτον, διότι πάντες οἱ ἐκλεκτοὶ παρεχουσι μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν προειδοποίησιν, καὶ ἐπιμελῶς συνοικειοῦσιν ἑαυτοὺς μὲ τὰς προφητευθείσας ἐνδείξεις τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἀγρύπνως ἀναμένοντες τὴν ἐκπλήρωσίν των. Οἱ ἄλλως πως διατεθειμένοι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐκλεκτῶν. Οἱ νικῶντες καὶ μόνοι μέλλουσι νὰ βασιλεύσωσι μετὰ τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐν λόγῳ πλάναι, ὡς μέλλει νὰ καταδειχθῇ ἐν τινι τῶν ἐπομένων κεφαλαίων, ὑφίστανται ἤδη, καὶ ἀποπλανῶσι πολλούς. Πλήν, χάρις τῷ Θεῷ, οἱ ἐκλεκτοὶ διατελοῦσιν ἐκ τῶν προτέρων ἐν γνώσει, καὶ ὠπλισμένοι, καὶ οὔτε θὰ πλανηθῶσιν οὐδὲ θὰ ἀποθαρρυνθῶσι. Καίτοι δὲ νεφέλαι καὶ ὁμίχλη εἶναι κύκλῳ αὐτοῦ, οὔτοι ἀναγνωρίζουσι τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, καὶ ἀγάλλονται διότι πλησιάζει ἡ ἀπολύτρωσίς των «Ἐάν τις εἴπῃ πρὸς ὑμᾶς, Ἰδοὺ, ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστός, ἢ ἐδῶ [εἰς εἰδικόν τι μέρος], μὴ πιστεύσητε. Καὶ ἐὰν εἴπωσι πρὸς ὑμᾶς, Ἰδοὺ ἐν τῇ ἐρήμῳ εἶναι, μὴ ἐξέλθητε. Ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις, μὴ πιστεύσητε. Διότι καθὼς ἡ ἀστραπὴ [ἢ λάμψις τοῦ Ἡλίου, Λουκ. ια'. 36, ἥτις βαθμιαίως ἀνατέλλουσα ἐπὶ τῆς γῆς πληροῖ τὴν γῆν πᾶσαν], οὕτω θέλει εἶσθαι καὶ ἡ παρουσία αὐτοῦ» (Ματθ. κδ'. 23, 26, 27). Αὕτη θέλει φανερωθῇ ὡς προελέχθη, διὰ τοῦ ὑποφώσκοντος φωτὸς τῆς ἀληθείας — ἀληθείας ἐπὶ παντὸς ζητήματος, ὡς ἤδη βλέπομεν

ταύτην ταχέως καὶ ἐνδόξως ἀποκαλύπτουσιν ἑαυτήν Ὀλίγα ἐπὶ πλέον ἔτη καὶ ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης θέλει ἀνατείλει τελείως μετ' ἡσιν εἰς τὰς ἀκτῖνάς του, ὅπως εὐλογήσῃ καὶ ἀνεγείρῃ τὸν θανατόβλητον κόσμον. Μὲ τὰς ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ, ὡς καὶ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ καὶ ἐπομένῳ ἐκτιθεμένας μαρτυρίας ὑπ' ὅσιν, οὐδένα ἔχομεν δισταγμὸν ὅπως ἀναγγεῖλωμεν τὴν χαρμόσουν ἀγγελίαν ὅτι ὁ θερισμὸς τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος εἶναι ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἐκ νέου παρὼν ὡς ὁ Ἀρχιθεριστής—οὐχὶ ἐν τῇ σαρκί, ὡς κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ μεγάλῃ, ὡς ὁ «Ὑπερένδοξος» ὁ θεῖος Χριστὸς, τὸ ἐνδοξον τοῦ ὁποίου σῶμα εἶναι ἤδη «τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς», καὶ τὸ ἐνδοξον αὐτοῦ πρόσωπον ἀποκρύπτεται παναγάνως ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ὀψεως. Αὐτὸς ἐγκαθιστᾷ τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὸ δρέπανον τῆς ἀληθείας του ἐνεργεῖ ἀποχωρισμόν· συναθροίζει δ' αὐτὸς ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἐν ἐνόνητι καρδίας καὶ πνεύματος τὰ ὥριμα πρωτοκάρπια τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ· ταχέως δὲ τὸ ἐκλεκτὸν αὐτὸ σῶμα πλήρες θέλει κυβερνήσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὸν κόσμον.

Ἡ ἀναγγελία αὕτη γίνεται ἐνταῦθα πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως, ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν, ὁ ἀναγνώστης ἀποκτήσῃ σαφεστέραν ἰδέαν τοῦ τι αἱ χρονολογικαὶ προφητεῖαι κατὰ τὸν μᾶλλον εἰδικώτερον τρόπον διαλαμβάνουσιν, ὅποτε θέλῃ καταδειχθῇ ὅτι ὁ θερισμὸς, καὶ πάντα τὰ συμπαρομαρτοῦντα αὐτῷ γεγονότα, χρονολογικῶς λαμβάνουσι χώραν σήμερον, ὡς προεφητεύθησαν.

Ὡς βλέπομεν, λοιπόν, αἱ χρονολογικαὶ αὐταὶ προφητεῖαι, καὶ πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ τῆς περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν συναφῶν περιστατικῶν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου διδασκαλίας, δὲν ἐδόθησαν ὅπως πτοήσωσι τὸν κόσμον, οὐδ' ὅπως ἱκανοποιήσωσι ματαίαν περιέργειαν, οὐδ' ἵνα ἀφυπνίσωσι τὴν ὑπνώτιττον κατ' ὄνομα Ἐκκλησίαν· ἀλλ' ἐδόθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως οἱ μὴ κοιμώμενοι, καὶ μὴ ὄντες ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀγρυπνοῦντες, οἱ ἀφιερωμένοι καὶ πιστοὶ καὶ εἰλικρινεῖς σπουδασταὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Πατρὸς των, εἰδοποιηθῶσι περὶ τῆς σημασίας τῶν λαμβανόντων χώραν γεγονότων,

καὶ μὴ διατελῶσιν ἐν σκότει ἐπὶ ζητήματος καὶ περὶ γεγονότων κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον δυναμένων νὰ διακριθῶσι μετὰ βεβαιότητος — ι. ἔ. τοῦ γεγονότος τοῦ θερισμοῦ, τῆς παρουσίας τοῦ μεγάλου Θεριστοῦ, τοῦ ἀλωνίσματος καὶ κοσκινίσματος τοῦ ἀληθοῦς σίτου, τῆς δέσεως εἰς δέσμας τῶν ζιζανίων ἐν τῷ καιῷ τῆς θλίψεως, κλπ.

Η ΠΕΡΡΕΜΠΑΙΚΤΩΝ ΠΡΟΡΗΣΙΣ.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος περιγράφει τίνι τρόπῳ τινὲς ἐκ τῶν μὴ πιστῶν δούλων καὶ ὑποκριτῶν θέλουσιν ἐμπαίξε ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀκριβῶς ὡς ἔσκωπτον καὶ ἐνέπαιζον ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε (Β'. Πέτρ. γ. 3, 4, 10, 12). Σημειώσατε ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἔγγραφε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι οἱ ἐμπαῖκται οὓς περιγράφει εἰσὶν ἐν τῇ κατ' ὄνομα Ἐκκλησίᾳ, ἐπαγγελλόμενοι ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Κυρίου, καὶ πιστεύοντες, συνεπῶς, δι' ἡμέρας ἐλθεῖ ποτέ. Ὁ περιγραφόμενος ἐμπαιγμὸς ἀφορᾷ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον πραγματευόμεθα ἐνταῦθα, καὶ τοιοῦτος οἷον ἀκούομεν αὐτὸν, καὶ μέλλομεν ν' ἀκούσωμεν παρ' ἀνθρώπων τὸν Χριστιανὸν ἐπαγγελλομένων, ὅποτιαν τὸ ζήτημα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, τοῦ ἔργου τοῦ θερισμοῦ, κλπ., θέλῃ παρουσιασθῇ εἰς αὐτούς. Οἱ Χριστιανοὶ ἐν γένει, μέχρις οὗ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα, ἐμφοροῦμενοι ὑπὸ τοιούτων ἰδεῶν ὡς τῆς κατὰ γράμμα ἐκπληρώσεως τοῦ πυρός, σαλπύγων, φωνῶν κλπ., καὶ περὶ τοῦ ὅτι μέλλουσι νὰ ἴδωσι τὸν Κύριον κατερχόμενον διὰ τοῦ ἀέρος, ἐν ἐκλάμπρῳ σώματι σαρκός, ἀκούοντες δ' ἀφετέρου περὶ τῆς ἀοράτου αὐτοῦ παρουσίας, χωρὶς νὰ λάβωσι καιρὸν δι' ἔρευναν καὶ μελέτην ἐπὶ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποίου οὗτοι εἰσι τόσον βέβαιοι, περιφρόντιδες δὲ μὲν τὰ κοσμικὰ αὐτῶν σχέδια, καὶ μεθύοντες ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου, θὰ ἀπορρίψωσι τὸ ζήτημα πάραντα ὡς ἀνάξιον ἐξετάσεως.

Πρὸς τὴν τοιαύτην, ὁθεν, τάξιν τῶν καθ' ὁμολογίαν Χριστιανῶν ἀναφερόμενος ὁ Ἀπόστολος λέγει: «Ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν [εἰς τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου — ἐν τῷ «θερισμῷ»] ἐλεύσονται ἐν ἐμπαιγμονῇ ἐμπαῖ-

καὶ, κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας [σχέδια, θεωρίας, κλπ.] πορευόμενοι, καὶ λέγοντες, Ποῦ ἔστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως». Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐν Ματθ. κδ' . 37—39 καὶ Λουκ. ιζ' . 26 λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὅτι, ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς παρουσίας του, τὰ πράγματα τοῦ κόσμου ἤθελον ἐξακολουθεῖ ὡς πρότερον, καὶ ὅτι, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν εἰσθαι τρώγοντες, πίνοντες, ὑπανδρεύοντες, φυτεύοντες καὶ οἰκοδομοῦντες, καὶ ὅτι ὁ κόσμος δὲν θέλει γνωρίζει περὶ τῆς παρουσίας του, οὐδὲ διαγιγνώσκει τὰ σημεῖα τῆς επικειμένης ταχείας καὶ μεγάλης μεταβολῆς, βλέπομεν ὅτι θὰ εἶναι τόσον πολυάσχολοι οἱ ἄνθρωποι ὥστε νὰ δύνωνται νὰ ἐξετάσωσιν ἐπισταμένως τὴν μαρτυρίαν, καὶ μόνον θέλουσιν ἐξακολουθεῖ ἐμπαίζοντες.

Φεῦ, ἐπάγεται ὁ Πέτρος, λησμονοῦσιν οὗτοι τὴν μεγάλην μεταβολὴν ἣτις ἐπῆλθεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Νῶε· καὶ ἐντεῦθεν, ὑπὸ τὸ σύμβολον τοῦ πυρός, περιγράφει τὸν ἀκατάσχετον κατακλυσμὸν τῆς θλίψεως, ἣτις ταχέως θέλει καταλάβει τὸν κόσμον σύμπαντα, ριζηδὸν ἀνατρέπουσα πᾶσαν κοινωνικὴν τε καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν [τοὺς οὐρανοὺς], καὶ τήκουσα ὁλόκληρον τὸ κοινωνικὸν κατασκευάσμα [τὴν γῆν] — προξενοῦσα ἀναρχίαν καὶ κοινωνικὸν χάος, ἕως οὗ οἱ νέοι οὐρανοὶ [ἡ κυβέρνησις καὶ ἐξουσία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ] ἐγκαταστῶσι τελείως, ὡς ἐπίσης ἡ νέα γῆ [κοινωνία διωργανωμένη ἐπὶ νέας καὶ καλλιτέρας βάσεως, τῆς ἀγάπης, ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης]. Ὁ Ἀπόστολος ἀκολούθως ὑπομνήσκει ἡμῖν (ἐδαφ. 8) ὅτι ἡ Ἡμέρα αὕτη τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπὸ μακροῦ ἤλπιζε καὶ ἐπόθει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡμέρα ἐκ χιλίων ἐτῶν — ἡ Χιλιετής τοῦ Χριστοῦ βασιλεία.

Ἐν τῷ 10ῳ ἐδαφίῳ διαβεβαιοῖ ἡμᾶς ὅτι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου θέλει ἐλθεῖ [ἤξει] ὡς κλέπτῃς * [ἀπαρατηρήτως ἡσυχως : θὰ εἶναι παροῦσα καθ' ὃν χρόνον τινὲς θέλουσι ἐμ-

* Τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα παραλείπουσιν ἐνταῦθα τὰς λέξεις «ἐν νυκτί».

παίζει καὶ τύπτει ἐκείνους ἐκ τῶν συνδούλων των, οἷνες δια-
κηρύττουν τὴν ἀλήθειαν]. Προχωρῶν δ' ὁ Ἀπόστολος
παραινεῖ τοὺς ἁγίους, καὶ προτρέπει εἰς τὸν ἐκ τοῦ κόσμου
ἀποχωρισμόν, ὅπως μὴ ἀπορροφηθῶσιν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν
ζητημάτων, τῆς ἀποκτήσεως χρήματος, κλπ., ἀλλ' ὅπως
προσηλώσωσι τὴν καρδίαν των ἐπὶ μᾶλλον ὑψηλοτέρων πραγ-
μάτων Ὅθεν λέγει. Βλέποντες ὅτι ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ
αἱ παροῦσαι γῆναι συνθῆκαί εἰσι μόνον πρόσκαιροί, καὶ μέλ-
λουσι ταχέως νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸ τῆς καλλιτέρας τάξεως,
ὅποιοι ὀφείλομεν νὰ ἕμεθα εἰς πολίτευμα ἅγιον καὶ εὐσε-
βειαν—Προσμένοντες τὴν ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ τῆς ἡμέρας τοῦ
Θεοῦ—ἀγρυπνοῦντες διὰ τὰ τεκμήρια (σημεῖα) τὰ ἀποδει-
κνύοντα ὅτι αὕτη ἦλθεν ἤδη.

Πλὴν, δόξα εἰς τὸν Θεόν, αἱ προμήθειαι αὐτοῦ εἶναι τόσον
ἄφθονοι ὥστε πάντες οἱ εὐσεβεῖς, οἱ προσμένοντες τὴν
ἡμέραν ἐκείνην, θέλουσι γνωρίσει περὶ αὐτῆς πρὸ τῆς πλήρους
ἐκρήξεως τοῦ πυρὸς τῆς ὀργῆς. Ὁ Κύριος διαβεβαίωσι ἡμᾶς
διὰ τοῦ Παύλου ὅτι οὐδεὶς τῶν υἱῶν τοῦ φωτὸς θέλει ἀφεθῆ
ἐν σκότει, ὥστε ἡ ἡμέρα ἐκείνη νὰ ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτῶν ἐξαί-
φνης. (Α'. Θεσσαλ. ε' 4) Ἐπομένως, καίτοι ἤδη εὕρισκό-
μεθα ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ ἐν τῇ
ἀρχῇ τοῦ μεγάλου πυρὸς τῆς θλίψεως, βλέπομεν ὅτι συμβαί-
νει ὡς συμβολικῶς δεικνύεται ἡμῖν ('Αποκλ. ζ. 1—2)—ἡ
πλήρης ἐκρηξις τῆς θυέλλης συγκρατεῖται καὶ ἀναχαιτίζεται
ἕως οὔ οἱ πιστοὶ «δοῦλοι τοῦ Θεοῦ σφραγισθῶσιν ἐπὶ τῶν με-
τώπων αὐτῶν» 1. ἔ. μέχρις οὔ δοθῇ αὐτοῖς διανοητικὴ ἀντίλη-
ψις ὅσον ἀφορᾷ τὸν καιρὸν, τὴν παρουσίαν, κλπ. ἥτις
οὐχὶ μόνον θέλει παρηγορήσει καὶ προασπίσει αὐτούς, ἀλλ'
ἥτις θέλει εἰσθαι δι' αὐτοὺς σημεῖον, σφραγίς ἡ μαρτυ-
ρία τῆς υἰοθεσίας αὐτῶν, ὡς καὶ παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν
ὑπεδηλώθη, ὁπότε ὑπεσχέθη ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἠθέλε
δείξῃ εἰς τοὺς πιστοὺς τὰ ἐρχόμενα—Ἰωάν. ιστ'. 13.

Τινὲς λαμβάνουσι τοὺς λόγους τοῦ Πέτρου κατὰ γράμμα,
ὅτι «οἱ οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθήσονται, καὶ ριζηδὸν παρε-
λεύσονται», ὡς ἐπίσης τὴν ἐν τῇ Ἀποκαλύψει σι 14 περι-
γραφὴν τῶν ἰδίων γεγονότων διὰ παρομοίου συμβολισμοῦ,

«ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἐλισσόμενον». Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι, ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τοὺς μυριάδας τῶν λαμπόντων κοσμημάτων τῆς νυκτός, τῶν ἐπεκτεινομένων ἐπὶ ἑκατομμυρίων μιλίων ἐν τῷ διαστήματι, καὶ μηδὲν ἔχοντων ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ὁποῖον νὰ δύνηται νὰ τυλιχθῇ, ἢ ν' ἀρπάσῃ πῦρ, ἤθελεν εἶσθαι ἐπαρκὲς ἐπιχείρημα ὅπως ἐν μιᾷ στιγμῇ πείσῃ τοὺς τοιούτους ὅτι ἐπλανήθησαν ὑποθέσαντες τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Πέτρου καὶ ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ὡς ἐννοητέα κατὰ γράμμα—καὶ ὅτι ἡ περὶ ἐκπληρώσεως αὐτῶν κατὰ γράμμα προσδοκία των τυγχάνει εἰς τὸ ἔπακρον παράλογος.

Οὕτως, ὅθεν, ὁ Θεὸς ἀπέκρυνεν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ τὰς μεταφορικὰς εἰκόνας τῶν σαλπύγγων, φωνῶν, πυρός, κλπ., πληροφορίας (αἵτινες δὲν ἐσκοποῦντο νὰ γνωσθῶσιν ὑπὸ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ «μικροῦ ποιμνίου» τῶν ἀφιερωμένων ἀγίων) ἀφορώσας τὸν θερισμόν, τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ βασιλείαν, κλπ., ἐν τούτοις, ἔχει διατάξει αὐτὰς οὕτως ὥστε, ἐν τῷ ὀρισμένῳ αὐτῶν καιρῷ, αἱ πληρόφοραι αὗται νὰ λαλήσωσι σαφῶς καὶ ἐντόνως πρὸς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων, δι' οὓς αὗται προωρίσθησαν. Ὡς δὲ κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν τοῦ Κυρίου, ὁμοίως καὶ τώρα, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δευτέρας ἐλεύσεώς του, δύναται νὰ λεχθῇ πρὸς παρομοίαν τάξιν ἀφιερωμένων ἀνθρώπων: «Ἑμῖν τὸ μυστήριον, δέδοται τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τα πάντα γίνεται»—ἐν μεταφοραῖς καὶ δυσνοήτοις ὁμιλαῖς—ἵνα, καίτοι ἔχοντες ἐνώπιον αὐτῶν τὴν Γραφήν, μὴ δύνωνται νὰ βλέπωσι καὶ ἐννοῶσι πράγματι ἄλλοι, ἐκτὸς τῶν ἀφιερωμένων πιστῶν—*Μάρκ. δ' . 11, 12.*

Ὁ κόσμος δὲν ἀγνοεῖ πλέον περὶ τῶν ἀπαραμίλλων συμβαινόντων, καὶ τῶν περιστάσεων τοῦ παρόντος καιροῦ, οὐδὲ τὴν ὅλον ἐν αὐξάνουσιν αὐτῶν σπουδαιότητα κατὰ πᾶν παρερχόμενον ἔτος· μὴ κατανοοῦντες ὅμως οἱ ἄνθρωποι τὴν μεγάλην αὐτῶν ἑκβασιν, ταῦτα πληροῦσι τὸν νοῦν των διὰ ζοφερῶν προοιωνισμῶν κακοῦ· οὗτοι δέ, ὡς προελέχθη, ἀποψυχοῦσιν ἐκ φόβου, ἀτεινίζοντες εἰς τὰ ἐπὶ τῆς οἰκουμένης

νερώσεως ἑαυτοῦ πρὸς τε τὴν οἰκογένειαν τῆς πίστεως καὶ τὸν κόσμον Ἐφείλκυσεν ἐπίσης τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τῶν προφητειῶν αἵτινες ὠρισμένως ὑποδεικνύουσι τὴν θέσιν ἡμῶν ἐν τῷ ρεύματι τοῦ χρόνου, καὶ ὑπέδειξεν ἡμῖν τὴν τάξιν τοῦ σχεδίου τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ τοῦ θερисμοῦ. Κατέδειξεν ἡμῖν, πρωτίστως, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ θερισμὸς εἶναι θερισμὸς τῶν ἁγίων, καιρὸς διὰ τὴν πλήρη αὐτὴν ὠρίμανσιν, καὶ δια τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ξιζανίων· δεύτερον δὲ, ὅτι οὗτος εἶναι καιρὸς ὅπως ὁ κόσμος ἐπίσης θέρσῃ τὸν θερισμὸν τοῦ ἀνεμοστροβίλου—καιρὸς διὰ τὸν τρυγητὸν τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, καὶ τὴν καταπάτησιν τῶν σταφυλῶν αὐτῆς ἐν τῷ ληνῷ τῆς ὀργῆς τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ. Κατέδειξε δ' ἡμῖν, τέλος, ὅτι ἀμφοτέραι αἱ ὠριμάνσεις αὗται ('Αποκλ. ιδ'. 1—4, 18—20) θέλουσι συμπληρωθῇ ἐν χρονικῇ περιόδῳ ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν, ληγούσῃ μετὰ τοῦ ἔτους 1914 Μ.Χ.

Ἄλλ' ἐνῷ προγνωρίζεται οὕτως εἰς τὸν ἀναγνώστην τι πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ ἐν τοῖς ἐπομένοις κεφαλαίοις, δὲν πρέπει ν' ἀναμένη οὗτος ὅτι θέλει ἔχει τοιαῦτα Γραφικὰ χωρία, ἐν οἷς νὰ καταδεικνύωνται σαφῶς γεγραμμένα τὰ ζητήματα καὶ αἱ χρονολογίαι αὗται. Ἀπεναντίας δέον νὰ φέρῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι πάντα ταῦτα ἀπεκρῦβησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ κατανόησις ἢ ἀντίληψις αὐτῶν, μέχρις οὗ ἐπιστῇ ὁ ὠρισμένος πρὸς τοῦτο καιρὸς, καὶ τότε δὲ πάλιν μόνον παρὰ τῶν ἐλλεικρινῶν, τῶν πιστῶν αὐτοῦ τέκνων, ἅτινα ἐκτιμῶσι τὴν ἀλήθειαν ὡς πολὺ πολυτιμωτέραν λίθων τιμίων, καὶ οἵτινες προθυμοῦνται νὰ ζητῶσιν αὐτὴν ὡς οἱ ἐρευνῶντες διὰ τὸν ἄργυρον. Ἡ ἀλήθεια, ὅπως ὁ ἄργυρος, δέον οὐχὶ μόνον νὰ ξυαχθῇ ὡς ἀπὸ μεταλλείου, ἀλλ' ἐπίσης νὰ διῴλισθῇ καὶ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τῆς σκωρίας, πρὶν ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία αὐτῆς. Τὰ δι' ὀλίγων λέξεων ἐκτεθέντα ἐνταῦθα θὰ ἀποδειχθῶσιν ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐν πάσει λεπτομερείᾳ. Ἐνῷ δὲ πολλοὶ ἠθέλουν ἴσως προτιμήσει νὰ δεχθῶσι διαβεβαίωσιν τινα χωρὶς νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ ἀποδείξωσι τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς ἐκ τῶν Γραφῶν, τὸ τοιοῦτον δὲν δύναται νὰ συμβαίῃ διὰ πάντα ἀληθῆ ἐρευνητὴν τῆς ὀληθείας. Ὁ τοιοῦτος δέον, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ ἀρυσθῇ δι' ἑαυτὸν πᾶν σημεῖον, ἐπιχε-

ρημα καὶ ἀπόδειξιν ἀπενθείας ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, παρακολούθων πᾶσαν τὴν πρὸς ἄλληλα συνάφειαν τῶν ἀναγραφομένων, καὶ πείθων ἑαυτὸν οὕτω περὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἐκτιθεμένης ἀφηγήσεως.

Καίτοι ὁ Κύριος προμηθεύει, οἱ δὲ δοῦλοι αὐτοῦ προσάγουσι «τὴν ἐν καιρῷ τροφὴν διὰ τὴν οἰκογένειαν τῆς πίστεως», ἕκαστος ἐν τούτοις, ὅπως ἐνισχυθῇ δι' αὐτῆς, ἀνάγκη νὰ φάγῃ δι' ἑαυτόν.

Χαρὰ τῷ κόσμῳ ! Ἄς δεχθῇ
Τὸν Βασιλέα τῆς ἡ Γῆ.
Πᾶσα φυλὴ νῦν τῶν βροτῶν
Θὰ κλίνῃ γόνυ σ' τὸν Χριστόν.

Χαρὰ τῷ κόσμῳ ! Ὁ Σωτὴρ,
Ἐφάνη· Ἀντηχεῖ αἰθήρ·
Καὶ γῆ, καὶ οὐρανοὶ — τὸ πᾶν
Δηλοῖ νεοφανῇ χαράν.

Νῦν ἄκανθαι θὰ λείψωσι,
Τρίβολοι οὐ φυτρώσωσιν·
Αὐτὸς σκορπίσῃ ἀγαθὰ
Ὅπου ἐσπάρῃ ἡ ἀρά.

Μὲ χάριν δὲ καὶ μὲ χαράν,
Λαοὺς πλησίον καὶ μακράν,
Νῦν ὁ Χριστὸς θὰ διοικῇ
Καὶ ἐν εἰρήνῃ ὁδηγῇ,